Ετος Β' Αριθμος 93 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 3 Αυγουστου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Ἱσπανική (Συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. (Συνέχεια). — ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, διήγημα, (συνέχεια).

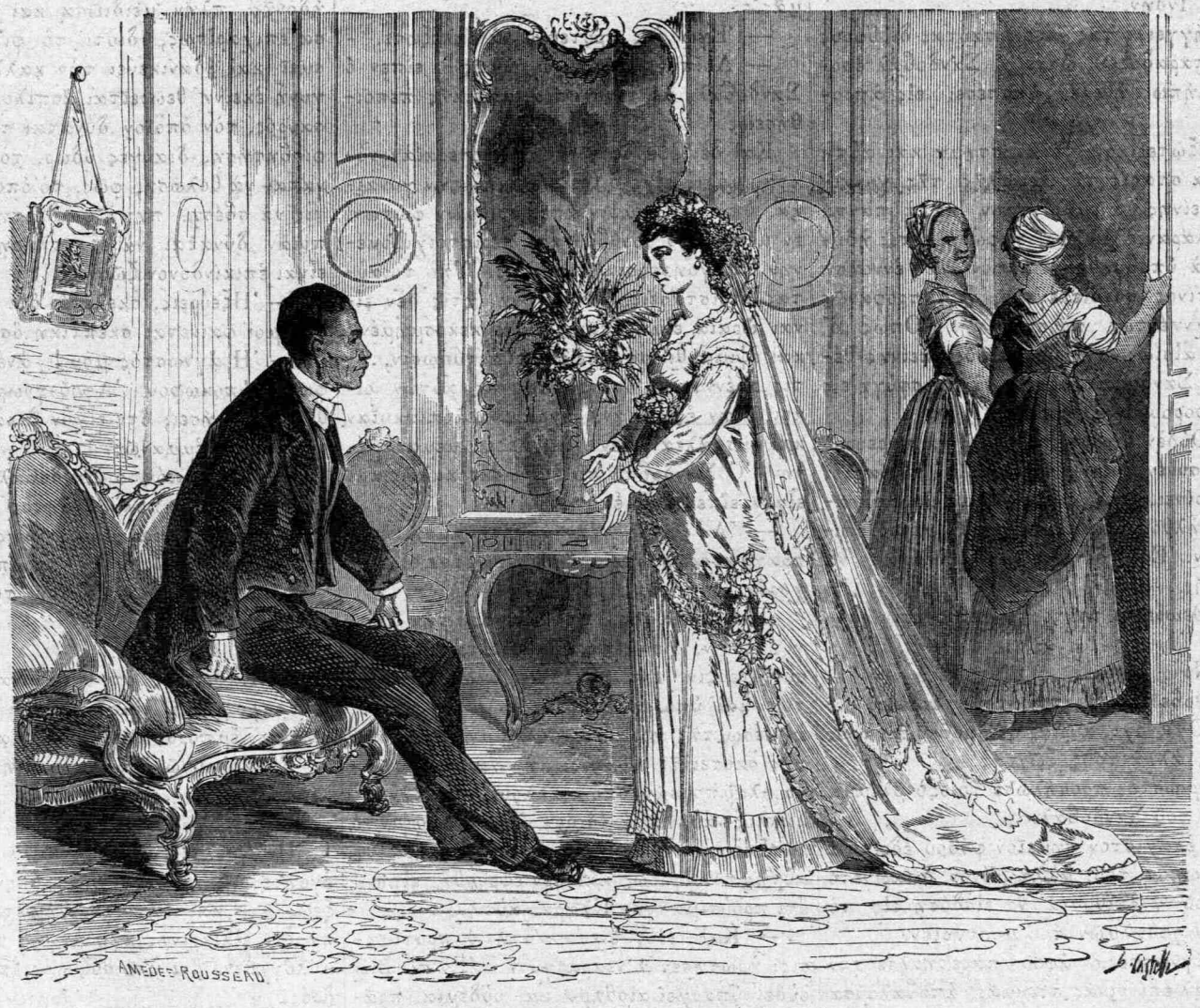

Διατί μὲ ἐνέδυσαν τοιουτοτρόπως; (Σελ. 320).

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγουμένων φύλλων].

Ν'

— Ἠξεύρεις, εἶπον εἰς τὸν Σκελετόν, ὅτι, ἐὰν ἄνθρωπος ὁποῖος ὁ φύλαξ, ἀποχαιρετῶν με εἰς τοιοῦτον τόπον, μοὶ ηὔχετο καλὴν νύκτα, ἡ εὐχή του ἤθελε μᾶλλον μὲ ἀνησυχήσει;

— Μπά! Οἱ Ἱσπανοὶ εὔχονται πάντοτε καλὴν νύκτα, ἕνεκα δὲ τούτου ὁ Σανδοβὰλ δὲν ἔδωκε προσοχήν· ἀλλ' ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τάφου, ἔχοντος σχῆμα παρεκκλησίου, καὶ περιέμεινε μετ' ἀνυπομονησίας προερχομένης οὐχὶ ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐκ περιεργίας.

Ἐπὶ τέλους, ὡρολόγιον τῆς πόλεως ἐσήμανε μεσονύκτιον καὶ ἕτερα πολλὰ ἐπανέλαβον τὴν αὐτὴν ὥραν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Σανδοβὰλ ἤκουσε τὸν ψίθυρον μεταξίνης ἐσθῆτος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος τῆς αὐλῆς, ἐν ᾗ εὑρίσκετο, μέλαινα δὲ μορφή, κρατοῦσα φανόν, διότι ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινοτάτη, ἔβαινε πρὸς αὐτόν.

Ἐκείνη ἡ μορφὴ οὐδ' ἐκ τάφου, οὐδ' ὑπὸ τὴν γῆν ἐξήρχετο, ἀλλὰ κατῆλθεν ἁπλούστατα τῆς κλίμακος, ὡς θὰ ἔπραττε πᾶς θνητός.

Ἦλθε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Σανδοβὰλ καὶ ἐκάθησεν ἐγγὺς αὐτοῦ, ἀφοῦ ἀπέθεσε τὸν φανόν, διὰ τῶν καπνισμένων τοῦ ὁποίου ὑέλων ἐξήρχετο ὠχρὸν φῶς, ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν τοῦ ὁποίου λάμψιν, ἐκεῖνος ἐξήτασε τὴν μελανείμονα γυναῖκα, τῆς ὁποίας οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν ἀνὰ μέσον τῶν ὀπῶν τοῦ προσωπείου της καὶ ἡ ὁποία ἐκράτει, δι' ὠχρολεύκου χειρός, φερούσης πολλοὺς δακτυλίους, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς της.

Παρετήρει αὐτὴν περιέργως, ἀλλ' ἀφόβως.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἡ ἄγνωστος, μετὰ βραχεῖαν σιγήν.

— Διατί;

— Διότι ἤλθετε.

— Πῶς νὰ μὴ ἐλθῶ, ἀφοῦ μ' ἐκαλεῖτε;

— Διατί δὲν ἤλθετε χθές;

— Διότι ἔπασχον.

— Τὴν καρδίαν;

— Ἴσως.

— Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ.. Πιθανῶς, ἐπράξατε πολλὰ δι' ἐμέ, προσέθετο ἡ ἄγνωστος μετ' ἐλαφροῦ σαρκαστικοῦ ὕφους.

— Ἐγώ, κυρία, οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἔπραξα... ἀλλ' ἐπιθυμῶ...

— Ἐπράξατε πολλά, σᾶς λέγω. Κατὰ πρῶτον, παρημελήσατε, χάριν ἐμοῦ, τὴν ὡραίαν Ἰνδήν.

Ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας δι' ὕφους τόσον παραδόξου, ὥστε ὁ Σανδοβὰλ ἐφοβήθη μήπως ἤθελεν ὑποπέσει εἰς ἀπροσεξίαν.

Τὸ ἐξωτερικόν, τὸ ἀνάστημα καὶ αὐτὴ ἡ ὡραία στάσις τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἀνεμίμνησκον κατὰ πάντα τὴν Κλάραν. Ἄλλως, ἡ φωνή, ἥτις ἠδύνατο νὰ ὑποβοηθήσῃ αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ μετὰ τίνος συνδιελέγετο, ἦτο προφανῶς καὶ τεχνηέντως προσποιητή. Ὅπως δ' ἐξέλθῃ αἰσίως τῆς δυσχεροῦς ἐκείνης θέσεως, ὁ Σανδοβὰλ ὤφειλε νὰ προσφύγῃ εἰς τὰς διφορουμένας φράσεις.

— Οὐδὲν ἕτερον ἔπραξα ἢ νὰ παρευρεθῶ εἰς συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν κυρία μοι εἶχεν ὁρίσει, εἶπε· τόσῳ δὲ μᾶλλον εὐχαρίστως ἦλθον ὅσῳ εἶχεν ὁρισθῆ μέρος ἐπικίνδυνον. Ἐὰν δὲν ἠρχόμην, ἠδύνατο νὰ ὑποτεθῇ...

— Θεωρεῖτε τοῦτο τὸ μέρος ἐπικίνδυνον;

— Ναί, κυρία.

— Φοβεῖσθε, λοιπόν, τοὺς νεκρούς;

— Ὄχι, ὄχι, κυρία, δὲν φοβοῦμαι τοὺς νεκρούς, ἀλλὰ τοὺς ζῶντας.

Ἡ ἄγνωστος προσήλωσε τὸ ὀξὺ βλέμμα της ἐπὶ τοῦ Σανδοβάλ.

Οὐδ' ἐλάχιστον σημεῖον φόβου ἐδείκνυε τὸ πρόσωπόν του, ἀλλὰ μόνον διεκρίνετο ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐπιθυμία νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μυστήριον.

Ἡ ἄγνωστος, ἀφοῦ παρετήρησε τὸν Σανδοβὰλ ἐπί τινας στιγμάς, ἀποβαλοῦσα τὸ προσωπεῖόν της, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ ἀνεφώνησεν ἔνθους:

— Εἶσθε ἀνδρεῖος!

— Καὶ ἦτο ἐκείνη; ἠρώτησα τὸν σκελετόν.

— Ναί, ἡ ροδόχρους προσωπιδοφόρος, φέρουσα ὡραίαν μέλαιναν μεταξίνην ἐσθῆτα καὶ τοὺς μαύρους μαργαρίτας της, μὲ τοὺς λαμπροὺς μέλανας ὀφθαλμούς της καὶ τὰ ροδόχροα καὶ μεθυστικὰ χείλη της.

— Ὦ! κυρία, ἠδυνάμην νὰ διστάσω τοῦ νὰ ἐλθῶ; εἶπεν ὁ Σανδοβάλ.

— Τὸ ἀπεφασίσατε ἐξ ἀπελπισίας, περιεργίας καὶ ἀλαζονείας, ἀλλ' οὐχὶ ἐξ ἔρωτος· οὐχ ἧττον σᾶς ἀγαπῶ.

— Μὲ ἀγαπᾶτε!

— Ναί· καὶ θὰ σᾶς ἠγάπων ἐπίσης, ἐὰν μὴ ἦσθε οὔτε εὐειδής, οὔτε εὐφυής, οὔτε ἀνδρεῖος· θὰ σᾶς ἠγάπων, ἐὰν ἔτι ἦσθε ἀπεχθής· θὰ ἐδοκίμαζον ἐφ' ὑμῶν τὴν ἰσχὺν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον πολλοὶ ὀνομάζουσι *καλλονήν* μου.

— Καλλονὴν θαυμασίαν, κυρία.

— Μήπως φαίνομαι ὑμῖν ὡραιοτέρα τῆς Κλάρας;

— Δὲν γνωρίζω. Ἀμφότεραι ὑπάγεσθε εἰς διάφορον τύπον. Ἡ Κλάρα εἶναι τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἰνδικοῦ τύπου τῆς Δύσεως, ὑμεῖς δὲ τὸ ἰδανικὸν τῆς λευκῆς φυλῆς, ὑμεῖς εἶσθε ὁ ἰσχυρὸς ἄγγελος. Ἐὰν αἰτήσητε τὴν γνώμην μου, ὄχι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὸ αἴσθημα, εἶσθε προτιμοτέρα τῆς Κλάρας· ἐὰν εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, ἤθελον ἐκλέξει ὑμᾶς.

— Ἐγὼ σᾶς προτείνω νὰ ἐκλέξητε.

— Λοιπόν, προτιμῶ ὑμᾶς! εἶπεν ὁ Σανδοβάλ, μὲ τόνον πραγματικῆς πεποιθήσεως.

Καὶ δὲν ἐψεύδετο· τὴν προτεραίαν νύκτα, μόλις εἶχε διΐδει ἐκείνην τὴν γυναῖκα, ὑπὸ τὴν λάμψιν ἀπειραρίθμων φώτων, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ περιστοιχιζομένην ὑπὸ γοητευτικῆς αἴγλης. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, πᾶσα γυνή, ἥτις δὲν εἶναι ὡραία εἰμὴ ὁσάκις εἶναι κεκοσμημένη καὶ ἐψιμμυθιωμένη, ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν, ἥτις σβέννυται, ὅτε βλέπει τις αὐτὴν οἴκοι, τὴν ἐπιοῦσαν, ὠχράν, κεκοπιακυῖαν καὶ νυσταλέαν, ἐν μιᾷ λέξει, μεμαραμένην. Ὁ Σανδοβὰλ τὸ ἐγίνωσκε καλῶς καὶ εἶχεν εἴπει καθ' ἑαυτόν:

— Ἂς ἴδωμεν, ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη ἦναι πραγματικῶς ὡραία ὅσον φαίνεται εἰς τὸν χορόν.

Ἕνεκα τούτου, φοβούμενος τὴν ἀπογοήτευσιν, δὲν ἐπορεύθη εἰς τὴν πρώτην συνέντευξιν· ἐπαναβλέπων ὅμως ἐνώπιόν του καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ φανοῦ, ἐν μέσῳ τῆς ἠρεμίας τοῦ κοιμητηρίου καὶ τῆς σκοτεινῆς νυκτός, τὴν νεαρὰν γυναῖκα, λάμπουσαν ὑπὸ κάλλους, ὡς ἐὰν τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνέδιδεν ἰδίαν λάμψιν, ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλήδονος Σανδοβὰλ ἠράσθη αὐτῆς παραφόρως καὶ δὲν ἐψεύσθη, εἰπών, ὅτι προὐτίμα τῆς Κλάρας αὐτήν.

— Καὶ τίνος ἕνεκα αὕτη ἡ προτίμησις; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἐν τῷ βίῳ οὐδὲν ὑπάρχει αἴσθημα καὶ οὐδεμία πρᾶξις ἄνευ αἰτίου.

— Διότι εἶσθε νεωτέρα, ὡραιοτέρα καὶ ἀσπιλοτέρα τῆς Κλάρας.

— Ἀσπιλοτέρα!

— Ἡ ἁγνεία, ἡ παρθενία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑμῶν λάμπουσιν εἰς τὸ βλέμμα σας.

Ἡ ἄγνωστος ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ ἠτένισε τὸν Σανδοβὰλ μὲ βλέμμα ἐμποιήσαν αὐτῷ φρίκην.

Ἐκεῖνο τὸ βλέμμα ἦτο ἡδονικόν, προκλητικόν, ἔμπλεον παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ γινώσκῃ ἡ γυνή.

— Ἐξηγήθητε, εἶπεν ὁ Σανδοβάλ.

— Εἶμαι ἔγγαμος, φίλε μου.

— Ἔγγαμος!

— Ναί, πρὸ πολλοῦ, μετ' ἀνδρός, ὅστις ἤκιστα ἠσχολήθη ν' ἀναπτύξῃ ἐν ἐμοὶ ὅ,τι ὑμεῖς κοσμεῖτε διὰ τόσων ποιητικῶν ἐκφράσεων. Ἀγνοῶ πῶς ζῆτε οἱ ἄνδρες, οὐδὲ πῶς χρησιμοποιεῖτε τὴν πεῖραν ὑμῶν. Φρονῶ, ὅτι ἡ ἀλαζονεία νὰ θέλητε νὰ θεωρῆσθε ὡς εἰδήμονες κάμνει ὑμᾶς νὰ ὑποθέτητε ἐκ τῶν φαινομένων... δηλαδὴ ἔκ τινων χαρακτήρων ἐπιτετηδευμένων φυσιογνωμιῶν ὅ,τι δὲν ὑφίσταται. Αὕτη εἶναι ἡ ὡς πρὸς ἡμᾶς πλάνη ὑμῶν, τὸ αἴτιον τῆς περὶ ἡμῶν ἐσφαλμένης κρίσεώς σας. Νεαρὰ γυνὴ ζωηρά, φιλοπαίγμων, εὐφυολόγος, εἶναι, καθ' ὑμᾶς, γυνὴ ἄνευ αἰδοῦς, ἴσως δὲ καλύπτει αὐτὴν εἰσέτι ὁ πέπλος τῆς ἀθωότητος· ἐνῷ γυνὴ σοβαρά, σκεπτική, μὲ πάθη φλέγοντα, τὰ ὁποῖα συγκρατεῖ, ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ ἄσβεστον δίψαν ἡδονῆς, πλὴν μειδιῶσα καὶ προσβλέπουσα ἐπιχαρίτως, διότι τὸ φιλήδονον κοσμεῖ καὶ ἰδανικεύει τὴν καλλονήν... ἡ γυνὴ ἐκείνη θεωρεῖται ἄσπιλος, εἶναι θησαυρός, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ διαμφισβητήσῃ, διαυγὲς ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θολώσῃ, φῶς, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ σβέσῃ, πηγὴ φαιδρότητος, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἐξαντλήσῃ· ὁ δ' ἀνὴρ εἶναι ἐπικίνδυνον ζῶον..

— Ἠξεύρεις, σκελετέ, ὅτι ἡ ἄγνωστός σου μοὶ φαίνεται σκεπτικὴ ὅσον σύ;

— Ἡ ἄγνωστός μου! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου. Ἀφοῦ γνωρίσῃς αὐτήν, θέλεις ἐννοήσει, ὅτι εἶχον δίκαιον νὰ ἐρασθῶ αὐτῆς ἐμμανῶς.

— Ἀ! λοιπόν, ὁ Σανδοβὰλ ἦσο σύ;

— Ὑπῆρξα πολὺ ἀνόητος νὰ σοι διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ σοι ἐπιβληθῶ, διότι πρὸ πολλοῦ ἀναγινώσκω ἐν τῇ διανοίᾳ σου τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου.

— Ἀ! ἐπίστευον...

— Ἐπίστευες, ὅτι θὰ ἠδύνασο νὰ με ἀπατήσῃς; Ναί, εἶμαι ὁ Γαβριὴλ Ζέα, κτηματίας, ἔμπορος καὶ φάντασμα.

Ἐξακολουθῶ ὅμως τὴν διήγησίν μου.

ΝΑ'

Ἡ Ἀδελαΐς, διὰ τῆς καλλονῆς της μ' ἐγοήτευε, μετέβαλλε τὸν τρόπον τῆς ὑπάρξεώς μου καὶ τὰ συναισθήματά μου. Ὑπῆρξεν εἰλικρινὴς καὶ σαφὴς πρός με· ὡμολόγησεν, ὅτι ἦτο σύζυγος ἐπιφόβου ἀνδρός.

— Τοῦ Μιαντουκατούκ! εἶπον.

— Ναί.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον· ἂς ὑπολογίσωμεν. Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦτο μέγας ἀρχηγὸς τῶν Ἀναπᾶς καὶ ἀπήγαγε τὴν θυγατέρα τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῶν...

— Ματαχέτ· πολὺ καλά.

— Ἀπέκτησεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα.

— Τάχιστα.

— Ἔστω ὡς ἐπιθυμεῖς· ὁποίαν ἡλικίαν εἶχεν, ὅτε ἀπήγαγε τὴν...

— Ἔχεις ἀσθενεστάτην μνήμην, Εὐγένιε· ἡ θυγάτηρ τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῶν Ματαχὲτ ἐκαλεῖτο *Κομψὴ-Ἔλαφος*, ὁ δὲ Μιαντουκατοὺκ ἦτο εἰκοσαετής, ὅτε ἀπήγαγεν αὐτήν.

— Καλῶς, εἰκοσαετής. Ὅτε δ' ἀπήγαγον τὴν θυγατέρα του;

— Εἶχεν ἡλικίαν εἴκοσι δύο ἐτῶν· εἴκοσι δύο καὶ δεκαπέντε, τριάκοντα ἑπτά, προσθετέον καὶ τὰ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη τῆς Ἀδελαΐδος ..πεντήκοντα πέντε...

— Ὁποία σχέσις μετὰ τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας τῆς Ἀδελαΐδος;

Ὁ σκελετὸς ἐξηκολούθησε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου:

— Ὅτε ἐγνώρισα τὴν Ἀδελαΐδα, ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦγεν ἡλικίαν πεντήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἦτο δὲ σύζυγος αὐτῆς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἑπομένως εἶχεν ἡλικίαν πεντήκοντα καὶ ἑνὸς ἐτῶν, ὅτε συνεζεύχθη μετ' αὐτῆς. Ἠξεύρεις τί εἶναι πεντήκοντα καὶ ἓν ἔτη διὰ τὸν Ἰνδὸν τῆς Δύσεως, τὸν γεννηθέντα εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, ἐνισχυθέντα διὰ συνεχῶν κόπων καὶ μὴ ἐξασθενήσαντα οὐδ' ἐκνευρισθέντα ὑπὸ τῶν ἡδονῶν τοῦ πολιτισμοῦ; Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος εἶναι κατὰ πολὺ ρωμαλεώτερος καὶ νεώτερος πάντων τῶν τριακονταετῶν φίλων σου. Ἄλλως, ὁ Μιαντουκατούκ, ἐκτὸς τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου του στιγμάτων ἦτο εὐειδής, εὐειδέστατος. Ἐὰν ἐνεφανίζετο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν ἡμέτερον συρμὸν καὶ πεπολιτισμένος εἰς τὰς ἡμετέρας αἰθούσας, διηγούμενος ψευδῆ τινα βιογραφίαν του, πλεῖσται κυρίαι ἐκ τῶν μᾶλλον ὡραίων καὶ κολακευομένων ἤθελον ἐρασθῆ αὐτοῦ· πλὴν δὲ τούτου, ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦτο ὑπερμέτρως πλούσιος.

— Τότε, ὁ παρευρισκόμενος εἰς τὸν χορὸν τῆς Κλάρας καὶ ἐμφανισθεὶς ἐγκαίρως, ὅπως σ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ καταχρασθῇς τῆς παραφροσύνης ἢ τοῦ ἔρωτος τῆς νεαρᾶς χήρας Ἰνδὸς δὲν ἦτο φάντασμα;

— Καθόλου.

— Καὶ ἦτο σύζυγος τῆς Ἀδελαΐδος;

— Ὄχι.

— Ἀλλ' ὅμως ἐκείνη τὸ ἔλεγεν.

— Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες, εἴς τινας περιστάσεις, προσφεύγουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ψεῦδος· τινὲς δὲ μάλιστα, μὴ δυνάμεναι νὰ εἴπωσιν ἑαυτὰς ἐγγάμους, λέγονται χῆραι.

— Ἄ!

— Μέχρι δὲ βαθμοῦ τινος, ἡ Ἀδελαΐς ἠδύνατο νὰ ὀνομάζηται ἔγγαμος, διότι εἶχε νυμφευθῆ τὸν πάππον της.

— Τὸν πάππον της!

— Ναί, τὸν Μιαντουκατούκ.

— Ἦτο, λοιπόν, ἡ θυγάτηρ τῆς Κλάρας;..

— Ὄχι, ἀλλ' ἡ ἐγγονὴ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγγέλου Λέμου.

— Τοῦ συζύγου τῆς Κλάρας;

— Αὐτοῦ.

— Καὶ ὁ πάππος της εἶχε νυμφευθῆ αὐτήν;..

— Μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Ἄ! Καὶ διατί;

— Ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὴν τοῦ νὰ νυμφευθῇ ἕτερον.

Ἐνθυμεῖσαι, ὅτι ὁ Μιαντουκατοὺκ ἐμίσει τοὺς Εὐρωπαίους.

— Ἡ ἱστορία σου περιπλέκεται, κύριε Γαβριήλ.

— Ὄχι, σὺ τὴν περιπλέκεις. Ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ἀπήγαγε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀγγέλου Λέμου.

Αὕτη ἀπέθανε, δοῦσα τὴν ζωὴν εἰς θυγατέρα τοῦ Μιαντουκατούκ.

Ἡ κόρη αὕτη ἦτο ἡ *Παρθένος - τῆς-Αὐγῆς*.

Ὁ Λέμος ἐφόνευσε τὴν *Κομψὴν-Ἔλαφον*, σύζυγον τοῦ Μιαντουκατούκ, καὶ ἥρπασε τὴν θυγατέρα του.

Αὕτη ἦτο ἡ Κλάρα.

Ἡ *Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς* ἠράσθη τοῦ Λοπές, ἐξ οὗ ἀπέκτησε θυγατέρα, ἥτις εἶναι ἡ Ἀδελαΐς, ἡ ροδόχρους προσωπιδοφόρος.

— Καὶ τὸ ἁρπαγὲν ὑπὸ τοῦ Λοπὲς τέκνον τῆς Κλάρας;

— Ἀπέθανε.

— Καὶ ἡ *Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς*;

— Ἀπέθανεν ἐπίσης, ἐνῷ ἔδιδε τὴν ζωὴν εἰς τὴν Ἀδελαΐδα.

— Ἐξήγησον διατί ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὀνομάζων σύζυγόν του τὴν ἐγγονήν του.

— Ἄκουσον.

ΝΒ'

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ἔζησεν ὡς ἐκ θαύματος. Ὁ ἔρως τοῦ Λοπὲς πρὸς τὴν Κλάραν καὶ ὁ φόβος ταύτης ἔσωσαν αὐτόν.

Ὁ Λοπὲς εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν νεαρὰν γυναῖκα κατὰ τὴν φυγήν της.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ἔμεινεν ἐγκαταλελειμένος.

Ὅτε ὁ πρῴην κυνηγὸς τῶν βουβάλων ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Μιαντουκατούκ, οὗτος εἶχε γενῆ ἄφαντος.

Εἶναι ἄγνωστον πῶς τοῦτο ἐγένετο.

Ὁ Λοπὲς δὲν ἠδύνατο νὰ το ἐξηγήσῃ.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦτο ἰσχυρὸς ὡς κροκόδειλος, τραυματισθεὶς δὲ εἰς τὸ στῆθος, ὑπεκρίθη τὸν νεκρόν, ὅπως μὴ ἀποτελειώσωσιν αὐτόν.

Ὁ Λοπές, λοιπόν, ἠπατήθη.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔλεγον, παρετήρησα τῷ σκελετῷ, ὅτι ἡ Κλάρα ἐφοβεῖτο, ἑπομένως ἡ χεὶρ αὐτῆς θὰ ἦτο ἀσθενής.

— Ἀπ' ἐναντίας, ὁ ὑπὸ τῆς Κλάρας τραυματισθεὶς ἀπέθανε.

— Δὲν ἐτραυματίσθη, λοιπόν, ὑπ' αὐτῆς ὁ Μιαντουκατούκ;

— Ὄχι, ἀλλ' εἰς *Πίντος*, ὅστις, πληρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Λοπές, ἐπανέλαβε τὸν εἰς αὐτὸν διδαχθέντα διάλογον. Ἡ Κλάρα, ἀπατηθεῖσα, κατήνεγκε τόσον ἰσχυρὸν τραῦμα κατὰ τοῦ *Πίντος*, ὥστε μόλις οὗτος ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ τινὰς λέξεις, αἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῆς πλάνης τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ὅτε δ' ἐν τῇ φυγῇ της, προσέκρουσεν ἀπωτέρω κατὰ τοῦ Μιαντουκατούκ, ἐνόμισεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπανήγαγεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος.

Ἡ Κλάρα ἐπίστευεν, ὅτι ἐφόνευσε τὸν πατέρα της.

Ἕνεκα τούτου, ἡ συνείδησις ἤλεγχεν αὐτήν.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ὅμως ἐγίνωσκε τὰ πάντα· εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν δολοφόνον του, ἅμα δ' ὡς θεραπευθείς, ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἐκδικήσεώς του.

— Οἱ Ἰνδοί, ὡς ἐπίσης οἱ Ἄραβες, καὶ πάντες οἱ μὴ κατὰ πολὺ ἀπομακρυνθέντες τῆς καταγωγῆς των λαοί, ἀρέσκονται εἰς τὴν πρὸ μακροῦ προπαρεσκευασμένην ἐκδίκησιν.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ὡρκίσθη εἰς τὸν θεόν του Μαλούκ, ὅτι ἡ ἐκδίκησίς του θὰ ἦτο φρικτή.

Καὶ ἔσχε τόσην ὑπομονήν.

— Ἠξεύρεις, ὅτι ἡ *Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς*, ἡ Μαρία, εἶχεν ἀποθάνει, δίδουσα τὴν ζωὴν εἰς θῆλυ τέκνον.

Ἐκεῖνο τὸ τέκνον ἦτο τοῦ Λοπές.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ διελογίσθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν θυγατέρα, ὅπως ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πατρός.

Ὤφειλεν ὅμως ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίκησίν του, διότι ἡ Ἀδελαΐς μόλις ἦγε τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὅτε ὁ Μιαντουκατοὺκ ἐθεραπεύθη καὶ ἐπέστρεψε παρὰ τοῖς Πίντος.

ΝΓ'

Ὁ ἰνδὸς ἀρχηγὸς δὲν ἠρκεῖτο εἰς κοινὴν ἐκδίκησιν.

Προέκειτο περὶ τοῦ Λοπές, τοῦ ἀπαγωγέως τῆς θυγατρός του *Παρθένου-τῆς-Αὐγῆς* καὶ αἰτίου τοῦ θανάτου αὐτῆς· περὶ τοῦ Λοπές, τοῦ ἐρασθέντος παραχρῆμα τῆς ἑτέρας θυγατρός του Κλάρας· περὶ τοῦ Λοπές, ὅστις, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας καὶ θέλων νὰ καταστήσῃ χήραν τὴν γυναῖκα, ἣν ἠγάπα, ἐδολοφόνησε τὸν Λέμον, κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν του, στήσας κατ' αὐτοῦ κακοῦργον ἐνέδραν· περὶ τοῦ Λοπές, ὅστις κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν Κλάραν, ὅτι ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦτο ὁ δολοφόνος τοῦ συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἠγνόει, ὅτι ἦτο πατήρ της.

Πάντα ταῦτα τὰ γεγονότα ἢ μᾶλλον τὰ φρικώδη ἐγκλήματα ἔδει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ὅπως τιμωρηθῶσιν. Ὁ Μιαντουκατούκ, εἰθισμένος, ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς μεγάλου ἀρχηγοῦ, ν' ἀπονέμῃ δικαιοσύνην, δὲν ἐβράδυνε νὰ καταδικάσῃ αὐτόν.

Ἤθελε τὴν ἐκδίκησιν ἀνάλογον πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ἀλλ' ὁ Λοπὲς διέφυγεν αὐτῷ, ἐλθὼν εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Κλάρας.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ αὐτόν, ἑπομένως ἐπώλησε τοὺς ἀπείρους θησαυρούς του, συνισταμένους εἰς χρυσόν, ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας, διετήρησε μόνον πολυτίμους τινὰς λίθους διὰ τὴν ἐγγονήν του καὶ τὰ ἐκ μαύρων μαργαριτῶν κοσμήματα τῆς *Κομψῆς-Ἐλάφου*, τὰ ὁποῖα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς κατὰ τὴν ἀπαγωγήν της, ἀκολούθως δ' ἥρπασεν ὁ Λέμος ἀπὸ τὸν Μιαντουκατοὺκ καὶ οὗτος παρὰ τῆς Κλάρας.

Δὲν ἀπῆλθε τοῦ Μεξικοῦ εἰμὴ ἀφοῦ ἐ-

δαπάνησε μεγάλα χρηματικὰ ποσά, ὅπως μάθῃ κατὰ βάθος, ὡς λέγουσι, τὸν βίον καὶ τὰ πρὸ τῶν σχέσεών του μετ' αὐτοῦ κατορθώματα τοῦ Λοπές. Τότε δ' ἔμαθε τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐνασκηθέντα ἔργα διττοῦ κατασκόπου, τῶν ὁποίων ἔλαβε νομίμως κεκυρωμένας ἐγγράφους ἀποδείξεις, πρὶν ἢ ἐπιβιβασθῇ διὰ τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀδελαΐδος.

— Διατὶ ὠνομάζετο Ἀδελαΐς ἀντὶ νὰ λέγηται ἐπὶ παραδείγματι *Ἴον-τῆς-Κοιλάδος* ;

— Διότι εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Μιαντουκατούκ, ὡς σοι εἶπον, ἐνυπῆρχεν ἡ θυγάτηρ νὰ ἐκδικήσῃ αὐτὸν κατὰ τοῦ πατρός.

— Ὁποία φρίκη !

— Οἱ Ἰνδοί, ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ὠθοῦσι τὴν ἐκδίκησιν, ὁσάκις δύνανται, μέχρι τοῦ φρικώδους, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ σκελετός. Ὁ Μιαντουκατούκ, ἀποφασίσας νὰ σχετίσῃ τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ πατρός, μετεκαλέσατο καθολικόν τινα ἱερέα, εὑρισκόμενον παρὰ τοῖς Πίντος, ὅστις ἐβάπτισεν αὐτὴν καὶ τῇ ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας, τῆς ὁποίας ἡ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ βαπτίσματος.

Ἡ Ἀδελαΐς ἦτο τότε τετραέτις καὶ πολὺ εὐειδής.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ ὑπετάγη εἰς τὴν ἱσπανικὴν κυβέρνησιν καὶ ἐγκατεσταθη εἰς τὸ Μεξικόν. Ἐγκατέλιπε τὸ στέμμα, τὸν ἐκ πτίλων μανδύαν καὶ τὴν ἀναξυρίδα τῶν Ἰνδῶν ἀρχηγῶν ἀντὶ τοῦ ἀχυρίνου πίλου καὶ τῆς *ρεδιγγότας*. Ἐν μιᾷ λέξει, μετεμορφώθη· πλὴν προσέσχε νὰ μὴ εἴπῃ, ὅτι ἡ Ἀδελαΐς ἦτο ἐγγονή του καὶ ἐνέκλεισεν αὐτὴν εἰς μοναστήριον, ὅπου νὰ ἐκπαιδευθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ἔν τε τῇ Ἱσπανίᾳ καὶ ταῖς ὑπερθαλασσίαις κτήσεσι δὲν ὑπῆρχον ἕτερα θηλέων ἐκπαιδευτήρια, ἐκτὸς τῶν μονῶν.

Δὲν θέλω ἀποφανθῆ ἐὰν ἡ τότε ἀνατροφὴ τῶν νεανίδων ἦτο προτιμοτέρα τῆς σημερινῆς, ἀλλὰ μόνον θέλω παρατηρήσει, ὅτι ἐν ταῖς μοναῖς ἐδιδάσκοντο πολλῷ πλείονα πράγματα. Ἐγὼ ὅμως ἤθελον προτιμήσει, ὅπως πᾶσα μήτηρ ἢ μόνη καὶ ἀποκλειστικὴ παιδαγωγὸς τῶν θυγατέρων της... Ἀλλ' ἂς ἐξακολουθήσωμεν.

Ὅτε ἡ Ἀδελαΐς ἀφίκετο εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὑπερέβαινε πᾶν ἐγκώμιον, διότι οὐδ' εὐειδεστέρα, οὐδὲ μᾶλλον πεπαιδευμένη, οὐδὲ ζωηροτέρα ἠδύνατο νὰ ἦναι.

Ὁ πάππος της, βλέπων ὅτι αὕτη ἤξευρε νὰ ράπτῃ, νὰ κατασκευάζῃ γλυκύσματα, τεχνητὰ ἄνθη καὶ ἕτερα πολλὰ πράγματα, πρὸ παντὸς δ' ὅτι ἐστενοχωρεῖτο ἐν τῇ μονῇ ὡς ἐν κλωβῷ, ἀπεφάσισε νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκεῖθεν.

ΝΔ'

Δέον νὰ μάθῃς, ὅτι ὁ Μιαντουκατούκ, ἐνόσῳ ἡ ἐγγονή του ἐξεπαιδεύετο, ἐγένετο πεπολιτισμένος ἀνήρ.

Καθ' ὃν χρόνον ἀφίκετο εἰς τὸ Μεξικόν, δὲν ἦτο πλέον ἄγριος, διότι εἶχε κατοικήσει, ἐπὶ εἰκοσαετίαν, παρὰ λαῷ, κεκτημένῳ βαθμόν τινα πολιτισμοῦ. Ἀνδρεῖος, πεπροικισμένος διὰ μεγίστης ἐνεργείας καὶ δεσποτικοῦ πνεύματος, εἶχε διατελέσει ἀδάμαστος μέγας ἀρχηγός, εἰθισμένος νὰ ἐμποιῇ τρόμον εἰς τοὺς τολμηροτέρους, δι' ἁπλοῦ βλέμματος.

Ἔδει, λοιπόν, νὰ κατέχῃ αὐτὸν μεγίστη δίψα ἐκδικήσεως, ὅπως ζῇ ἐν τῇ μεγαλοπόλει καὶ ἐν μέσῳ τῶν φυσικῶν ἐχθρῶν του, χωρὶς νὰ κατατρώγῃ αὐτούς. Φαντάσθητι γαλῆν ἐν μέσῳ στρατοῦ μυῶν, ἐπιλανθανομένης τῶν φυσικῶν ὁρμῶν της, ὅπως συναναστρέφηται μετ' αὐτῶν, θέλεις δ' ἐννοήσει μέχρι τίνος σημείου ἀφικνεῖτο τὸ μῖσος καὶ ἡ τῆς βουλήσεως δύναμις τοῦ Μιαντουκατούκ.

Ἔμαθε νὰ λαλῇ καθαρῶς τὴν ἱσπανικὴν γλῶσσαν, εἶτα δ' ἵδρυσε τραπεζιτικὸν οἶκον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Κ. Ἀλβαρὲς καὶ Σκ

— Ἆ ! Ὁ Μιαντουκατοὺκ εἶχε προσλάβει χριστιανικὸν ὄνομα ;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βαπτισθῇ· ἤρκεσαν αὐτῷ πλαστὴ πρᾶξις ἐξομώσεως καὶ βαπτίσματος.

Ἐν βραχυλογίᾳ, ὁ κύριος Χριστόφορος Ἀλβαρές, ἰνδὸς ἐξωμότης, ἐγένετο εἰς τῶν μᾶλλον σημαντικῶν τραπεζιτῶν τοῦ Μεξικοῦ. Παρὰ τὴν ἐρυθρᾶν χροιάν του, τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου του στίγματα καὶ τὴν μέλαιναν καὶ οὐλότριχα κόμην του, ἔφερε τὸ ἔνδυμα τῶν τελετῶν, ὁσάκις τὸ ἀπῄτει ἡ περίστασις, παρευρίσκετο εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐξετέλει πάσας τὰς πράξεις τῆς θρησκευτικῆς λατρείας καὶ εἶχε σχέσεις μετὰ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων προσώπων τῆς πόλεως.

Ἦτο, λοιπόν, ἐντελῶς πεπολιτισμένος, προσέτι δ' ἀγαθὸς καὶ ἐλευθέριος ἀνήρ.

Πάντες ἀνεξαιρέτως ἐξετίμων αὐτόν.

ΝΕ'

Ἡμέραν τινά, ὁ Μιαντουκατοὺκ μετέβη ἐφ' ἁμάξης εἰς τὸ μοναστήριον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ συνεντευκτήριον καὶ ἠτήσατο τὴν νεαρὰν προστατευομένην του, διότι οὕτως ἀπεκάλει τὴν ἐγγονήν του.

Ὅτε δ' αὕτη ἐνεφανίσθη, ὁ Μιαντουκατοὺκ τῇ εἶπεν :

— Ἔρχομαι νὰ σε παραλάβω, Ἀδελαΐς.

Αὕτη ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἠνέῳξαν αὐτῇ τὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ, μετὰ δέ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ ἅμαξα τοῦ Χριστοφόρου Ἀλβαρὲς διηυθύνετο πρὸς τὸ ἐν Μεξικῷ πλούσιον μέγαρόν του.

ΝϛΤ'

Ἡ Ἀδελαΐς ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προστάτου της ἐπικρατοῦσαν πολυτέλειαν, ἠγνόει δ' ὅτι ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦτο πάππος της.

Λαμπρὰ δωμάτια, πολυτελῆ ἔπιπλα, πολυάριθμοι θεράποντες, τὰ πάντα ἦσαν πλούσια.

Ὁ Μιαντουκατοὺκ παρέδωκεν αὐτὴν εἰς δύο θαλαμηπόλους, αἵτινες ὡδήγησαν αὐτὴν ἐντὸς πολυτελοῦς κομμωτηρίου, ὅπου, ἀφοῦ ἀφῄρεσαν τὰ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου φορέματά της, τὴν ἐνέδυσαν πρῶτον μὲν διὰ λεπτοτάτων καὶ λίαν τεχνηέντως κεντημένων ἀσπρορρούχων, εἶτα δὲ διὰ ῥοδοχρόου μετὰ μελαινῶν τριχάπτων μεταξίνης ἐσθῆτος καὶ περιέβαλον αὐτὴν διὰ κοσμημάτων ἐκ μαύρων μαργαριτῶν.

Τὸ κόσμημα τῆς περόνης τοῦ στήθους ἐνέκλειεν ἀνδρικὴν εἰκόνα, τὴν εἰκόνα τοῦ Λέμου.

— Πάντοτε ἡ ῥοδόχρους προσωπιδοφόρος! ἀνέκραξα.

— Τὸ ἔνδυμα τῆς Ἀδελαΐδος εἰς τὸν χορὸν τῆς Κλάρας καὶ εἰς τὴν μετ' ἐμοῦ συνέντευξίν της εἰς τὸ κοιμητήριον ἦτο ὅμοιον, πλὴν τροποποιήσεών τινων, ἐπενεχθεισῶν ὑπὸ τοῦ συρμοῦ εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔφερε κατὰ τὸν γάμον της.

— Ἆ !.. Ὁ Μιαντουκατούκ, λοιπόν, ἐνυμφεύθη μετ' αὐτῆς καθ' ἣν ἡμέραν τὴν ἀπέσυρε τοῦ μοναστηρίου ;

— Ναί. Ἀφοῦ ἡ Ἀδελαΐς ἡτοιμάσθη, ὁ Μιαντουκατοὺκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κομμωτήριον, αἱ δὲ θαλαμηπόλοι ἀπῆλθον, ἀφεῖσαι μόνους τὸν πάππον μετὰ τῆς ἐγγονῆς.

— Διατὶ μ' ἐνέδυσαν τοιουτοτρόπως ; ἠρώτησεν ἡ Ἀδελαΐς, ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ πάππου της καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὸν εἰς τὰ χείλη.

— Ὅπως σὲ νυμφεύσωσιν, ἀπεκρίθη ὁ Μιαντουκατούκ.

— Ὅπως μὲ νυμφεύσωσιν, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς μετὰ σοβαρότητος ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας της. Καὶ μετὰ τίνος ;

Ὁ Μιαντουκατοὺκ δὲν παρετήρησεν ἄνευ ποιᾶς τινος φρίκης τὴν ἰδιάζουσαν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματος, τῶν χειλέων καὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου τῆς ἐγγονῆς του εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως γάμος, ἥτις ἐφαίνετο, ὅτι οὐδ' ἐξέπληττεν αὐτήν, οὐδ' ἐνεῖχέ τινα μυστηριώδη ἔννοιαν δι' αὐτήν.

— Καὶ μετὰ τίνος θὰ νυμφευθῶ ; ἐπανέλαβεν ἡ Ἀδελαΐς μὲ τόνον, προζενήσαντα ἔτι μείζονα θλῖψιν εἰς τὸν Μιαντουκατούκ.

— Μετ' ἐμοῦ, εἶπεν οὗτος.

— Μεθ' ὑμῶν ; ἀνεφώνησεν ἡ Ἀδελαΐς, ὀπισθοχωρήσασα καὶ ἀτενίσασα τὸν Ἰνδὸν μελαγχολικῶς. Σεῖς ἔχετε ἡλικίαν πάππου μου· δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ μεθ' ὑμῶν. Ἄς μ' ἐκδύσωσιν !

— Ἐὰν δὲν νυμφευθῆς μετ' ἐμοῦ, θὰ εἰσέλθῃς ἐκ νέου εἰς τὸ μοναστήριον, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μιαντουκατούκ.

— Τότε, σᾶς νυμφεύομαι, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἄνευ δισταγμοῦ καὶ μὲ τόνον ψυχρότερον τοῦ πάππου της.

Ἡ αἰφνιδία καὶ ἀτάραχος ὑποταγή της ἐφόβισεν ἔτι μᾶλλον τὸν Μιαντουκατούκ, ἢ ὅσον ἐφόβισεν αὐτὸν ἡ ἀταραξία, μεθ' ἧς ὑπεδέχθη τὴν περὶ τοῦ γάμου της εἴδησιν.

Πάντα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα εἶχον προετοιμασθῆ, μόναι δ' αἱ ὑπογραφαὶ ἔλειπον· ἀλλὰ δὲν ἀπῃτήθη πολὺς καιρός, ὅπως

τεθῶσιν αἱ ὑπογραφαί, ἐπομένως ἡ νεᾶνις, μετὰ τέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς ἐξόδου της ἐκ τοῦ μοναστηρίου, ἦτο κυρία. Τὴν δ' ἐπιοῦσαν, ἐξήρχετο μόνη, λίαν κομψῶς ἐνδεδυμένη, ἐντὸς ἀσκεποῦς ὡραίας ἁμάξης, θαυμαζομένη ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ζηλοτυπουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ καθισταμένη ὁ σκοπὸς πλείστων ἐρωτικῶν σχεδίων.

ΝΖ'

Τινὰ τῶν σχεδίων ἐκείνων ἐπέτυχον.

— Πῶς! ἀνεφώνησα.

— Ὁ Μιαντουκατοὺκ διέλυσε τὸν τραπεζιτικὸν οἶκόν του, ὅπως μεταθῇ εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Τοσοῦτον ὅμως πολυάριθμοι ἦσαν αἱ ὑποθέσεις του, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποσύρῃ καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ τῆς κυκλοφορίας τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά του ἢ μετὰ ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου του.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐξηκολούθει νὰ ἐξέρχηται καθ' ἑκάστην, μετὰ μεσημβρίαν, ἐφ' ἁμάξης. Οἱ ἐν Μεξικῷ ὑπηρέται εἶναι ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τοιούτους, ἤτοι, ἐὰν ἡ κυρία πληρώνῃ καλῶς, ἀπατῶσι τὸν κύριον καὶ τἀνάπαλιν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπέστρεφεν, ἀφοῦ ἡ νὺξ ἐπήρχετο, δὲν διηυθύνετο δ' εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ θεωρεῖόν της, ὁπόθεν παρελάμβανεν αὐτὴν ὁ πάππος - σύζυγός της, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

Ἐὰν δὲ μὴ μετέβαινεν εἰς τὸ θέατρον, ἐπορεύετο ἐν συναναστροφῇ γνωστῶν προσώπων· πλὴν παρευρίσκετο μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μιαντουκατούκ, ἐρχομένου νὰ παραλάβῃ καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὴν οἴκοι.

Ἡ Ἀδελαΐς εἶχε πραγματικὴν ἰδιοτροπίαν διὰ τοὺς ἐν τῷ δάσει Καπηλτεπὲκ περιπάτους, ὅπου τὴν μὲν ἡμέραν παρευρίσκετο ἐφ' ἁμάξης, περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν, πεζὴ καὶ παρακολουθουμένη, ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως, ὑπὸ θεράποντος.

Ἐκεῖ εἰσέδυεν εἰς τὰ ἐρημώτερα μέρη τοῦ δάσους, ὅπου, μετ' οὐ πολύ, ἀνήρ τις ἐξήρχετο ὄπισθεν τῶν γιγαντιαίων κέδρων καὶ προσέφερε τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα.

Τότε, ὁ θεράπων ἐσταμάτα, ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς χλόης καὶ περιέμενε μέχρις οὗ ἡ κυρία του ἐπανέλθῃ μόνη, ὅπερ αὕτη ἔπραττε μετὰ μίαν ὥραν.

Ἡ Ἀδελαΐς, διερχομένη πλησίον του, ἔρριπτέ τι ἐντὸς χάρτου περιτετυλιγμένον πλησίον του, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐλάμβανε καί... ἐσιώπα· πρὸς οὐδένα δ' ἔλεγέ τι, οὐδὲ πρὸς αὐτοὺς τοὺς συναδέλφους του περὶ ὅσων ἔβλεπε.

Ἐν τῷ χάρτῃ ὑπῆρχε περιτετυλιγμένον χρυσοῦν ἀμερικανικὸν νόμισμα ἀξίας ὀγδοήκοντα φράγκων.

Ἀνὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν περίπου, ἐν τῶν χαρτίων ἐκείνων μετὰ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν ἔπιπτε τῶν χειρῶν τῆς Ἀδελαΐδος, ἐνῷ διήρχετο πλησίον τοῦ θεράποντος.

Καὶ ὅμως οὐδὲν εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτῷ. Μόνον δ' ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Ἀδελαΐς εἰχε γενῆ ἄφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους μετὰ τοῦ μυστηριώδους συνοδοῦ της, τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου περιεῖχε τέσσαρα νομίσματα.

Ὑπηρέτης ἀμβλὺς τὸν νοῦν δὲν ὑπάρχει, λέγουσι δὲ περὶ τοιούτου μόνον κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Μιαντουκατούκ ἄφινε τὴν ἐγγονήν του ἐντελῶς ἐλευθέραν, διότι διετήρει εἰσέτι ποιάν τινα ἀγνείαν ἀγρίου, ὥστε οὐδέποτε θὰ ὑπέθετεν, ὅτι νεᾶνις ἤθελεν ἀπατήσει αὐτὸν καὶ μάλιστα ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὑπηρετῶν.

Ἡ εἰκονικῶς ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἔγγαμος Ἀδελαΐς εἶχεν ἀποκτήσει ἐραστήν.

— Καὶ τίς ἦτο ὁ ἐραστὴς ἐκεῖνος;

— Εἷς ἐκ τοῦ πλήθους ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐξεγείρουσι τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς γυναικός.

Εὐειδὴς λοχαγὸς τοῦ ἱσπανικοῦ πεζικοῦ, κοινόν τι πρόσωπον.

— Καὶ ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἠρᾶτο αὐτοῦ;

— Ὄχι· τῇ ἤρεσκε καὶ τοῦτο ἤρκει· ἡ κακοήθης Ἀδελαΐς θὰ ἐφόνευε τὸν Μιαντουκατούκ, ὅπως νυμφευθῇ τὸν λοχαγόν, ἐὰν ἠρᾶτο αὐτοῦ. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις δὲν ἔλειψαν, ἐπὶ παραδείγματι, δηλητηρίασις, ἀπαγωγὴ ἢ δεύτερος γάμος.

Πλὴν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἠσθάνετο ἔρωτα πρὸς τὸν λοχαγόν, ἦτο ἐπίσης ἀρκούντως ὀξύνους καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Ἐὰν ἐφόνευον τὸν Ἀλβάρες . . . ὅπερ θά μοι ἦτο εὔκολον, χωρὶς κἂν νὰ ἐγερθῶσιν ὑπόνοιαι . . . καὶ ἐὰν ἔπειθον αὐτὸν νὰ μ' ἐγκαταστήσῃ κληρονόμον του, ὁ δίδων μοι ταύτας τὰς συμβουλὰς ἄθλιος ἤθελε μὲ φονεύσει βραδύτερον.

Ἀπώθησε, λοιπόν, τὰς προτάσεις τοῦ λοχαγοῦ ὡς προσβολὰς κατὰ τῆς ἀρετῆς της, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐξηκολούθησε τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις της.

Οὗτος ὅμως, θαμβωθεὶς ὑπὸ τοῦ πλούτου τοῦ Ἰνδοῦ, ἠπείλησεν, ὅτι ἤθελε καταστήσει γνωστὰς τὰς σχέσεις των, τότε δ' ἡ Ἀδελαΐς ἔλαβεν ὁριστικὴν ἀπόφασιν· ἐφάνη ἐνδίδουσα, ὑπεσχέθη τῷ ἐραστῇ αὐτῆς νὰ γένηται χήρα, ἡμέραν δέ τινα ἔδωκεν αὐτῷ ἐν ζακχαρωτόν.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀδελαΐς, διερχομένη πρὸ τοῦ ὑπηρέτου της, ἔρριψε κύλινδρον, ἀποτελούμενον ἐκ πεντήκοντα νομισμάτων χρυσῶν, ἀξίας ὀγδοήκοντα φράγκων ἕκαστον.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἐν τῷ δάσει Καπηλτεπὲκ εὑρέθη τὸ πτῶμα λοχαγοῦ τινος τοῦ πεζικοῦ, ἀποθανόντος ἐκ δηλητηριάσεως, κατὰ τὰς πιστοποιήσεις τῶν ἰατρῶν.

Ἡ εἴδησις αὕτη διεδόθη εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ θεράποντος, ὅστις ἐσιώπησεν.

Ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἐμελαγχόλησεν, οὐδὲ κατέστη περίφροντις.

Μάλιστα δ' ἐξηκολούθησε τοὺς ἐν τῷ δάσει περιπάτους της.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Μιαντουκατούκ, περαιώσας τὰς ὑποθέσεις του, μετέβη μετὰ τῆς Ἀδελαΐδος, τινῶν ὑπηρετῶν καὶ τοῦ ἀπείρου θησαυροῦ του εἰς τὴν Βέρα-Κρούζ, ὁπόθεν ἐπεβιβάσθη διὰ τὴν Ἱσπανίαν.

Ἔκτοτε παρῆλθον πέντε ἔτη.

ΝΗ'

Ἠκρώμην τοῦ σκελετοῦ μετὰ φρίκης.

— Τοιαύτη δ' ἦτο ἡ ροδόχρους προσωπιδοφόρος! τῷ εἶπον.

— Ναί, ροδόχρους ἐξωτερικῶς, μέλας καὶ δυσώδης βάρβορος ἐσωτερικῶς. Ὁποία γυνή! Θεέ μου! ὁποία γυνή! Ὑπῆρξα ἐν τῶν θυμάτων της καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ.

— Ἀλλὰ πόσους ἔσχεν ἐραστάς;

— Σὲ ἐννοῶ· μ' ἐρωτᾷς πόσους ἄνδρας ἐδολοφόνησε;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἑπτὰ ἄνδρες ἐξέλιπον ἀπὸ τῶν ζώντων, τῇ ἐνεργείᾳ αὐτῆς, ἅπαντες δὲ διὰ προδοτικοῦ γλυκύσματος· καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς πλησίον της προσλαμβάνει γλυκεῖαν μορφήν. Ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀνδρῶν ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ἐπίτιμος σύζυγος, ὁ δεύτερος πραγματικὸς καὶ οἱ λοιποὶ πέντε ἐρασταί. Ἂς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸ κοιμητήριον.

ΝΘ'

Ὁ τόπος, ἡ ὥρα καὶ ἰδίως ἡ καλλονή, τὰ θέλγητρα ἐκείνης τῆς παραδόξου γυναικὸς ἐνήσκουν ἐπ' ἐμοῦ παράδοξον ἐπιρροήν, τὴν ὁ ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ ὁρίσω.

Ἀπέθνησκον θάνατον ἡδύν.

Ἠσθανόμην ἐμαυτὸν δεσποζόμενον καὶ μεθυσκόμενον ὑπ' αὐτῆς.

Ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς τὸν ἐναέριον ἄγγελον, τὸν ὁποῖον οἱ εὐφάνταστοι ἄνδρες βλέπουσιν ἐν ὀνείρῳ, ὅτε ἀρχίζουσι νὰ ἐρῶνται.

Τί πλέον νὰ σοὶ εἴπω;

Ἤμην εὐδαίμων.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν Κλάραν; μοὶ εἶπεν ἀφελῶς ἡ Ἀδελαΐς.

— Ὄχι, τῇ ἀπεκρίθην.

— Καί με ἀγαπᾶτε μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἔρχεσθε νὰ με βλέπητε ἐδῶ ἑκάστην νύκτα;

— Ναί· διατί ὅμως ἐδῶ; τὸ λέγω χάριν ὑμῶν, διότι κάμνει ψῦχος.

— Ἡ ὀστεοθήκη τῶν νεκρῶν θέλει χρησιμεύσει ἡμῖν ὡς καταφύγιον. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι.

— Οὐδ' ἐγώ.

— Οὐδὲν ἀποστρέφομαι, διότι ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα ἔχω διὰ μόνον τὸν κύριόν μου.

— Οὐδ' ἐγὼ ἀποστρέφομαί τι· ἐπεθύμουν ὅμως νὰ γνωρίζω διατί ἐρχόμεθα ἐδῶ . . . .

— Ὁ Ἀλβάρες . . . ὁ σύζυγός μου, εἶναι Ἰνδὸς καὶ ἐκ δεισιδαιμονίας φοβεῖται τοὺς νεκρούς. Ἐάν ποτε ἀποφασίσῃ νὰ με παρακολουθήσῃ, θέλει σταθῆ ἅμα ὡς μὲ ἴδει λαμβάνουσαν τὴν ὁδὸν τοῦ κοιμητηρίου· οὐδὲ θέλει διατάξει ἕτερον νὰ μ' ἐπιτηρήσῃ, διότι νομίζει, ὅτι πάντες μετέχουσι τῆς δεισιδαιμονίας του. Οὐδέποτε ἠγάπησα, νῦν δ' ὅτε ἐνδίδω εἰς τὸν ἀνεξήγητον ἔρωτά σας . . . ἀλλά, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἐμάντευσα ὅτι ἠρᾶσθε τῆς Κλάρας.

— Ἄ!

— Ὁ ἔρως μου ἐγεννήθη ἐν ἀγνοίᾳ μου· εἶναι ἁπλῆ γυναικεία ἰδιοτροπία.

— Εἶσθε ἐχθρὰ τῆς Κλάρας;

— Ὤ! ὄχι.

— Γνωρίζετε αὐτὴν πρὸ πολλοῦ;

— Ὤ! ναί!

— Ἐκείνη ὅμως ἐφαίνετο, ὅτι δὲν σᾶς ἐγνώριζε.

— Τῷ ὄντι, δὲν μὲ γνωρίζει.

— Θὰ ὑποκρύπτεταί τι μυστήριον.

— Ἴσως.

— Δύναμαι νὰ το μάθω;

— Ἀφοῦ γενῶ χήρα.

— Ὁμοίως μοι ἀπεκρίθητε χθές, ὅτε εἶπον ὑμῖν, ὅτι σᾶς ἠγάπων.

— Καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θέλω γίνει ἰδική σας ἐφ' ὅσον δὲν εἶμαι ἐλευθέρα... Τὸ ὁρκίζομαι μὰ τοὺς περιστοιχοῦντας ἡμᾶς νεκρούς.

— Ἐλάλει σπουδαίως; ἠρώτησα τὸν σκελετόν.

— Ναί· ἀλλ' ἡ εἰλικρίνειά της ἦτο ἐπιλογισμός.

— Ἐπιλογισμός;

— Ἐμίσει τὸν Μιαντουκατοὺκ ἕως θανάτου, διότι ἦτο ἄλυσις αὐτῆς... Ἐνῷ ὅμως εἶχεν ἀρκοῦσαν τόλμην, ὅπως ἀπαλλάσσηται τῶν ἐραστῶν της, δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ μόνη κατὰ τοῦ πάππου της, ὅστις ἐνεποίει αὐτῇ ἀκατανίκητον φόβον· ἐσκόπει, λοιπόν, νὰ με προσεταιρισθῇ εἰς τὸ μελετώμενον ἔγκλημα.

Οὔτε οἶδά πως, ἀλλά, γινώσκων ὅτι ὁ Μιαντουκατοὺκ ἦτο πρόσκομμα εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν πόθων μου, τότε τὸ πρῶτον ἐσκέφθην ν' ἀπαλλαγῶ ἑνὸς ἀνθρώπου.

. . . . . .

Ἡ Ἀδελαΐς καὶ ἐγὼ ἀπεχωρίσθημεν περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁρίσαντες συνέντευξιν διὰ τὴν ἑπομένην νύκτα.

Ξ'

—Τοιουτοτρόπως ἐπανείδομεν πολλάκις ἀλλήλους.

— Εἰς τὸ νεκροταφεῖον;

— Ναί. Ὁ ἔρως μου, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καθίστατο μᾶλλον ἀπαιτητικός, τὰ δὲ προσκόμματα διηρέθιζον αὐτόν. Ἐπὶ τέλους, εἶπον τῇ Ἀδελαΐδι, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ.

— Θὰ ἦσθε ἱκανὸς νὰ τὸν φονεύσητε; μὲ ἠρώτησε, προσηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ ἀτενῶς τὸ βλέμμα της.

— Χάριν ὑμῶν, ναί.

— Λοιπόν, φονεύσατέ τον!

— Καὶ πῶς;

— Κατορθώσατε νὰ εἰσέρχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν μας, γενῆτε φίλος του.

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ;

— Δὲν ἀγαπᾶτε τὴν Κλάραν;

— Τὴν ἠγάπων· τώρα ὅμως δὲν ἀγαπῶ πλέον αὐτήν.

— Ἀδιάφορον· ὑπάγετε πρὸς τὸν Ἀλβαρὲς καὶ ἐκδηλώσατε αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν σας νὰ νυμφευθῆτε τὴν Κλάραν.

— Πρὸς τὸν Ἀλβαρές!.. Ἀλλ' ὁποία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν;

— Δὲν γνωρίζω· ἐνθυμεῖσθε ὅμως ἐκεῖνον τὸν Ἰνδόν, ὅστις παρευρέθη εἰς τὸν χορὸν τῆς Κλάρας καθ' ἣν νύκτα ἐγνωρίσαμεν ἀλλήλους;

— Ναί.

— Ἦτο ὁ Ἀλβαρές.

— Ὁ Ἀλβαρές;

— Ναί, βεβαίως. Ἠξεύρετε διατί μὲ ὡδήγησεν εἰς ἐκεῖνον τὸν χορόν; Διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅπως ὁ Σεβῆρος Λοπὲς ἐρασθῇ ἐμοῦ.

— Πῶς!.. ὁ τόσον ζηλότυπος σύζυγός σας...

— Ἦτο ἁπλῆ παγὶς κατὰ τοῦ Λοπές. . . . Πλὴν . . . ἀντὶ νὰ ὑποδουλώσω τὴν καρδίαν τούτου, ἠράσθην ὑμῶν...

— Πραγματικῶς!

— Ἂς ἐξετάσωμεν τὸ ὑπὲρ τῆς Κλάρας ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀλβαρές· δὲν ἀπατῶμαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν παρετήρει αὐτήν, ἐξάγω, ὅτι θὰ ἦναι Ἰνδή.

— Ὁ ἔρως σας μὲ καθιστᾷ ἐπιλήσμονα, ἀνεφώνησα, ἄλλως θὰ ἠδυνάμην ἤδη νὰ διαφωτίσω τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπονοίας ὑμῶν. Ἐὰν ὁ Ἀλβαρές, πρὸ τῆς ἐξομώσεώς του, ἐκαλεῖτο Μιαντουκατοὺκ, ἡ Κλάρα εἶναι θυγάτηρ του.

— Ἄ! ἄ!.. Ἔχει καλῶς· θὰ τὸ μάθω, εἶπεν, ἐγερθεῖσα καὶ ἀποχαιρετήσασά με.

ΞΑ'

— Ἠρώτησα ἐπιδεξίως τὸν Ἀλβαρὲς περὶ τοῦ λόγου τοῦ ὑπὲρ τῆς Κλάρας ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ κατὰ τοῦ Λοπὲς μίσους του, μοὶ ἀπεκρίθη δ' ὅτι εἶναι φρικώδης ἱστορία συγγενοῦς τινος αὐτοῦ, πρῴην μεγάλου ἀρχηγοῦ, μοὶ εἶπε ἡ Ἀδελαΐς, τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα.

— Οὐδὲν περισσότερον;

— Οὐδέν.

— Αἴ! εἶπεν ἀρκετά. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι ὁ Ἀλβαρὲς εἶναι αὐτὸς ὁ Μιαντουκατοὺκ καὶ ὅτι εἶναι πατὴρ τῆς Κλάρας.

— Τότε, ἐπανέλθετε πρὸς αὐτήν.

— Ὄχι· μὲ ἀπέπεμψε, ὑμᾶς δὲ μόνην ἀγαπῶ.

— Δὲν θὰ ζηλοτυπήσω· ἐὰν ἡ Κλάρα σᾶς ἐλησμόνησεν, ὀφείλετε νὰ ἐκδικηθῆτε. Ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἐπισύρητε ἐφ' ὑμῖν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ συζύγου μου. Κολακεύσατε τὰ πάθη του, ζητήσατε παρ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός του—ἐὰν ὅμως ἦναι θυγάτηρ του—ἐγὼ δ' ἀναλαμβάνω νὰ σαγηνεύσω τὸν Λοπές.

Ἡ Ἀδελαΐς μετεχειρίσθη ἐπ' ἐμοῦ πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς γοητείας της· ἐδέχθην.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δ*.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Κύριε, εἶπε, σταματήσας τὸν ἵππον του, ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιῶται δὲν εἴμεθα εἰθισμένοι εἰς τὰ ἐλεύθερα ἤθη τῶν Παρισίων, τὰ ὁποῖα φοβίζουν ἡμᾶς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἐν μέσῳ τῶν ὑμετέρων μυστικῶν. Νομίζω, ὅτι, ἐὰν ὁ κύριος δ' Ἀνζιοῦ ἐπιθυμῇ νὰ ἴδῃ τὸν βαρόνον δὲ Μεριδόρ, ὀφείλει νὰ ὑποδεχθῇ αὐτὸν εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ οὐχὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἐρωμένης του. Ἄλλως, ὑμεῖς, ὅστις φαίνεσθε ἔντιμος ἀνήρ, μὲ ὁδηγεῖτε ἐνώπιον τοιαύτης γυναικός; Μήπως θέλετε νὰ με πείσητε, ὅτι ἡ ἀτυχὴς Ἄρτεμίς μου θὰ ἔζη εἰσέτι, ὡς ἡ κυρία τῆς οἰκίας ταύτης, ἐὰν μὴ προὐτίμα τὸν θάνατον ἀντὶ τῆς αἰσχύνης;

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσὺ μὲ τὸ εἰλικρινὲς μειδίαμά του, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πειστικώτερον ἐπιχείρημα αὐτοῦ παρὰ τῷ πρεσβύτῃ, μὴ κάμνετε ἐκ τῶν προτέρων ἐσφαλμένους ὑπολογισμούς. Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐπατρίδης, ὅτι ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν θέλετε ἴδει, εἶναι πάντη ἐνάρετος καὶ ἀξία τοῦ σεβασμοῦ ὑμῶν.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι;

— Εἶναι . . . ἡ σύζυγος γνωστοῦ ὑμῖν εὐπατρίδου.

— Ἀληθῶς; Τότε ὅμως, κύριε, διατί λέγετε, ὅτι ὁ πρίγκηψ ἠγάπησεν αὐτήν;

— Διότι λέγω πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, κύριε βαρόνε· εἰσέλθετε καὶ θέλετε ἴδει ἐκπληρούμενον ὅ,τι ὑπεσχέθην ὑμῖν.

— Προσέξατε· ἔκλαιον τὴν προσφιλῆ μοι θυγατέρα καί μοι εἴπετε: Παρηγορήθητε, κύριε, ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄπειρος. Ἡ ὑπόσχεσις ὅμως παραμυθίας ἐν τῇ θλίψει μου εἶναι σχεδὸν ὑπόσχεσις θαύματος.

— Εἰσέλθετε, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Βουσὺ μὲ τὸ αὐτὸ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐσαγήνευε πάντοτε τὸν γέροντα εὐπατρίδην.

Ὁ βαρόνος ἀφίππευσεν.

Ἡ Γερτρούδη εἶχε σπεύσει ἔκπληκτος ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας καὶ παρετήρει ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ τὸν Ῥεμῆ, τὸν Βουσὺ καὶ τὸν πρεσβύτην, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐννοήσῃ ἕνεκα τίνος συνεργείας τῆς Θείας Προνοίας οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες εὑρίσκοντο ὁμοῦ.

— Εἰδοποιήσατε τὴν δέσποιναν Μονσορώ, εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσὺ ἐπέστρεψε καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ αὐτῇ παραχρῆμα. Πλήν, σᾶς ὁρκίζω εἰς τὴν ψυχήν σας, προσέθετο χαμηλοφώνως, οὐδὲ λέξιν περὶ τοῦ συνοδεύοντός με προσώπου.

— Δέσποινα Μονσορώ! εἶπεν ὁ γέρων μὲ ἀπορίαν, δέσποινα Μονσορώ!

— Εἰσέλθετε, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Ἐνῷ δ' ὁ πρεσβύτης ἀνήρχετο τὴν κλίμακα, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀπεκρίνετο:

— Ὁ κύριος δὲ Βουσύ, εἴπετε Γερτρούδη; ὁ κύριος δὲ Βουσύ! Ἐμπρός! ἂς εἰσέλθῃ.

— Αὐτὴ ἡ φωνή, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος, σταματήσας ἀίφνης εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος, αὐτὴ ἡ φωνή! Ὦ Θεέ μου! Θεέ μου!

— Ἀνάβητε, λοιπόν, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Ταυτοχρόνως ὅμως καὶ ἐνῷ ὁ βαρόνος,

τρέμων, ἐκρατεῖτο ἐκ τῶν κιγκλίδων τῆς κλίμακος καὶ ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος καὶ φωτιζομένη ὑπὸ χρυσῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, ἀνέλαμψεν ἡ Ἄρτεμις, εἴπερ ποτε ὡραία καὶ μειδιῶσα, εἰ καὶ μὴ προσδοκῶσα νὰ ἐπανίδῃ τὸν πατέρα της.

Ὁ γέρων ἐνώπιον τοῦ θεάματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς μαγικὴν ὀπτασίαν, ἐξέπεμψε φρικώδη κραυγὴν καί, μὲ τὰς χεῖρας προτεταμένας καὶ τὸ βλέμμα ἀτενές, παρέσχε τόσον ἐντελῆ εἰκόνα τοῦ τρόμου καὶ τῆς παραφορᾶς, ὥστε ἡ Ἄρτεμις, ἕτοιμος νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐσταμάτησεν ἔντρομος καὶ πεφοβισμένη.

Ὁ βαρῶνος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Βουσὺ καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἡ Ἄρτεμις ζῶσα! ἡ Ἄρτεμίς μου, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον νεκράν! Ὦ Θεέ μου!

Ὁ ρωμαλέος, πολεμιστής, οὗτινος ἐρείσθησαν οἱ ἐξωτερικοὶ καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἐν οἷς ὑπῆρξε δρῶν πρόσωπον, ἡ γηραιὰ δρῦς, τὴν ὁποίαν δὲν κατέρριψεν ὁ κεραυνὸς τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ κατὰ τῆς λύπης τόσον ἰσχυρῶς ἀντιπαλαίσας ἀθλητής, συντριβεὶς ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ὀπισθοχώρησεν ἐνώπιον τῆς θαμβούσης τοὺς ὀφθαλμούς του προσφιλοῦς εἰκόνος τῆς θυγατρός του καὶ ἤθελε κρημνισθῆ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος, ἐὰν μὴ ὁ Βουσὺ ὑπεστήριζεν αὐτόν.

— Κύριε Βουσύ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔχει ὁ πατήρ μου; ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις, καταβᾶσα ὁρμητικῶς τὰς χωριζούσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πατρός της ὀλίγας βαθμίδας τῆς κλίμακος.

— Ὁ κύριος βαρόνος δὲ Μεριδὸρ ἐνόμιζεν ὑμᾶς νεκράν, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, καὶ σᾶς ἔκλαιεν ὡς τοιοῦτος πατὴρ δύναται νὰ κλαύσῃ θυγατέραν ὡς ὑμᾶς.

— Πῶς ! ἀνεφώνησεν ἡ Ἄρτεμις, οὐδεὶς εἶχεν εἴπει αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν;

— Οὐδείς !

— Ὄχι, ὄχι, οὐδείς, εἶπεν ὁ πρεσβύτης, ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις του, οὐδείς! οὐδ' ὁ κύριος δὲ Βουσύ.

— Ἀγνώμων! εἶπεν ὁ Βουσὺ μὲ τόνον φιλικῆς ἐπιπλήξεως.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἔχετε δίκαιον, διότι αὕτη ἡ στιγμὴ μὲ ἀνταμείβει διὰ τὰς θλίψεις μου. Ὦ Ἄρτεμίς μου, προσφιλής μοι Ἄρτεμις, ἐξηκολούθησε, προσεγγίζων τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρός του εἰς τὰ χείλη του διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐνῷ ἔπεινε τὴν ἑτέραν πρὸς τὸν Βουσύ.

Αἴφνης ὅμως, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ θλιβερὰ ἀνάμνησις ἢ νέος φόβος εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν καρδίαν του, παρὰ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν πανοπλίαν τῆς χαρᾶς, ἐὰν δύναταί τις νὰ ἐκφρασθῇ τοιουτοτρόπως, εἶπεν:

— Ἀλλὰ τί μοι ἐλέγετε, λοιπόν, κύριε Βουσύ, ὅτι ἔμελλον νὰ ἴδω τὴν δέσποιναν Μονσορώ; ποῦ εἶναι;

— Οἴμοι! πάτερ μου, ὑπετονθόρισεν ἡ Ἄρτεμις.

Ὁ Βουσύ, συναθροίσας ἁπάσας τὰς δυνάμεις του, ἀπεκρίθη :

— Εὑρίσκεται ἐνώπιον ὑμῶν· ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ εἶναι γαμβρός σας.

— Πῶς ! ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ γαμβρός μου! καὶ ὅλος ὁ κόσμος, σὺ Ἄρτεμις, αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ ἀφίνατε εἰς τὴν ἄγνοιαν ;

— Ἔτρεμον νὰ σᾶς γράψω, πάτερ μου, ἐκ τοῦ φόβου μήπως ἡ ἐπιστολή μου περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ πρίγκηπος. Ἄλλως, ἐνόμιζον ὅτι ἐγινώσκετε τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ πρὸς τί αὐτὰ τὰ μυστήρια ; ἠρώτησεν ὁ πρεσβύτης.

— Πάτερ μου, σκέφθητε διατί ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ ἀφῆκεν ὑμᾶς νὰ πιστεύητε, ὅτι εἶχον ἀποθάνει; διατί δὲν κατέστησεν ὑμῖν γνωστόν, ὅτι ἦτο σύζυγός μου;

Ὁ βαρόνος, τρέμων ὡσεὶ φοβούμενος νὰ βυθίσῃ τὸ βλέμμα του μέχρι τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου βάθους ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς τῆς θυγατρός του καὶ τὴν νοήμονα μελαγχολίαν τοῦ Βουσύ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, εἶχον φθάσει, βραδέσι βήμασιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ γαμβρός μου! ἐψιθύριζε διαρκῶς ὁ βαρόνος, ἔκπληκτος.

— Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκπλήττῃ, ἀπεκρίθη ἡ Ἄρτεμις μὲ τόνον γλυκείας ἐπιπλήξεως· δὲν μὲ διεταξατε ὑμεῖς νὰ τὸν νυμφευθῶ, πάτερ μου ;

— Ναί, ἐὰν σ' ἔσωζε.

— Λοιπόν, μ' ἔσωσεν, εἶπεν ὑποκώφως ἡ Ἄρτεμις, ριφθεῖσα ἐπὶ ἑδωλίου, κειμένου πλησίον τοῦ προσευχητηρίου της. Μὲ ἔσωσεν, ἐὰν μὴ ἐκ τῆς δυστυχίας, τοὐλάχιστον ἐκ τῆς αἰσχύνης.

— Τότε, διατί νά με ἀφήσῃ νὰ πιστεύω, ὅτι εἶχες ἀποθάνει ; ἐπανέλαβεν ὁ γέρων. Διατί μὲ ἄφινε ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἐνῷ μία λέξις, μία μόνη, ἤρκει νά μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν ;

— Ὦ! θὰ ὑπάρχει κεκρυμμένη τις παγὶς ἀκόμη, ἀνέκραζεν ἡ Ἄρτεμις. Πάτερ μου, δὲν θέλετε μ' ἐγκαταλείψει πλέον· κύριε Βουσύ, θέλετε προστατεύσει ἡμᾶς, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Οἴμοι! κυρία, εἶπεν ὁ νέος, ὑποκλίνας, δὲν δικαιοῦμαι πλέον νὰ εἰσδύω εἰς τὰ ὑμέτερα οἰκογενειακὰ ἀπόρρητα. Εἶχον καθῆκον, εἰς τὰς παραδόξους μηχανορραφίας τοῦ ὑμετέρου συζύγου, νὰ εὑρῶ ὑμῖν ὑπερασπιστήν, τὸν ὁποῖον νὰ δύνασθε νὰ κηρύττητε ἀπανταχοῦ. Τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦτον μετέβην καὶ ἀνεζήτησα εἰς τὸ Μεριδόρ. Εὑρίσκεσθε πλησίον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ἐγὼ δ' ἀποσύρομαι.

— Ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ πρεσβύτης θλιβερῶς. Ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ καὶ ὁ κὺ δὲ Βουσὺ φοβεῖται ἐπίσης αὐτήν.

Ἡ Ἄρτεμις ἐξηκόντισεν ἐπὶ τοῦ νέου βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν:

— Ὑμεῖς, ὁ ἀποκαλούμενος ἀνδρεῖος Βουσύ, φοβεῖσθε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιοῦ, ὡς φοβεῖται ἴσως αὐτὸν ὁ κύριος δὲ Μονσορώ;

Ὁ Βουσὺ ἐνόησε τὸ βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἐμειδίασε.

— Κύριε, βαρόνε, εἶπε, σᾶς παρακαλῶ νά μοι συγχωρήσητε τὴν παράδοξον ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θέλω ἀπευθύνει ὑμῖν· σεῖς δ' ἐπίσης, κυρία, ἐν ὀνόματι τῆς ὑπὲρ ὑμῶν ἀγαθῆς προαιρέσεώς μου, σύγγνωτέ μοι.

Ἀμφότεροι ἵσταντο προσεκτικοί, θεωροῦντες ἀλλήλους.

— Κύριε βαρόνε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, ἐρωτήσατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν δέσποινα Μονσορώ...

Ἐτόνισε δὲ τὰς τελευταίας λέξεις, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἄκουσμα ἡ Ἄρτεμις ὠχρίασεν. Ὁ Βουσύ, ἐννοήσας ὁποίαν προὐξένησεν αὐτῇ θλῖψιν, ἐπανέλαβεν:

— Ἐρωτήσατε τὴν θυγατέρα σας, ἐὰν ἦναι εὐτυχὴς ἐκ τοῦ γάμου, τὸν ὁποῖον τῇ ἐπετάξατε καὶ εἰς ὃν συγκατετέθη.

Ἡ Ἄρτεμις συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐστέναξεν. Οὕτω μόνον ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ τῷ Βουσύ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γηραιοῦ βαρόνου ἐπληρώθησαν δακρύων, διότι εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐννοῇ, ὅτι ἡ πρὸς τὸν κ. δὲ Μονσορὼ ἴσως λίαν ἐσπευσμένη ἐμπιστοσύνη του εἶχε πολὺ συντελέσει εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς θυγατρός του.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, εἴπατέ μοι, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἄνευ ἀπάτης ἢ βίας, προσηνέγκατε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς ὑμῶν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ;

— Ναί, ἐὰν ἔσωζεν αὐτήν.

— Καὶ τὴν ἔσωσε. Τότε, δὲν προτίθημι νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς, ἐὰν σκοπεύητε νὰ θεωρῆτε ὑμᾶς δεσμευόμενον ἀπὸ τὸν δοθέντα λόγον σας.

— Ὁ δοθεὶς λόγος ἀποτελεῖ νόμον ἀπαράβατον πάντων καὶ ἰδίως τῶν εὐπατριδῶν· ὑμεῖς δέ, κύριε, ὑπὲρ πάντα ἕτερον, δέον νὰ γινώσκητε, ὅτι ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ τὰς ὑποσχέσεις του. Ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς θυγατρός μου κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὁμολογίαν, ἑπομένως ἡ θυγάτηρ μου ἀνήκει δικαίως εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ.

— Ἀ! ἐψιθύρισεν ἡ νέα, διατί δὲν ἀπέθνησκον ;

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, βλέπετε, ὅτι εἶχον δίκαιον, ὅτε εἶπον ὑμῖν, ὅτι οὐδὲν πλέον εἶχον νὰ πράξω ἐνταῦθα. Ὁ κύριος βαρόνος δίδει ὑμᾶς εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, ὑμεῖς δ' αὐτὴ τῷ ἔχετε ὑποσχεθῆ, ὅτι θέλετε ἀνήκει αὐτῷ, ἐὰν ἐβλέπατε τὸν πατέρα σας σῶον καὶ ἀβλαβῆ.

[Ἕπεται συνέχεια]

Δμλ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Φύγε ! τῷ εἶπε· διότι ἂν μᾶς ἴδῃ κανείς...

— Μὲ διώκεις διὰ παντός ;..

— Ὄχι, ἐπάνελθε μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Θὰ προσπαθήσω...καὶ ἂν ὁ Θεὸς θέλει...

Τὴν φράσιν της ἀπέπνιξε στεναγμός.

— Ὑγίαινε, Μαρία μου !

— Ὑγίαινε ! ἐψιθύρισε καὶ ἡ Μαρία καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἑδωλίου ὡς ἀναίσθητος.

Ἤμην τόσον πλησίον της, ὥστε ἠδυνάμην νὰ ἀκούσω τοὺς στεναγμούς της,

τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της. Ἤρξατο νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμῶν. Κόρη κλαίουσα! Εἶνε διὰ τὸν ἀγαπῶντα αὐτὴν φρικτὴ δοκιμασία.

Ἐλησμόνησα τὸν ἑαυτόν μου, τὸν ἔρωτά μου, τὴν θέσιν μου καὶ ἐλυπούμην δι' αὐτὴν καὶ μόνην.

— Πῶς λοιπόν, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, καὶ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐνόμιζον εὐτυχῆ εἶναι δυστυχής; Δὲν εἶμαι λοιπὸν μόνος ἐγώ. Ἀφ' ἑνὸς μὲν μὲ ἐλύπει, ἀφ' ἑτέρου ὅμως μὲ ἀνεκούφιζεν ἡ σκέψις αὕτη.

Ὅταν ἔφυγεν, ἔλαβε μετ' αὐτῆς καὶ τὰ τελευταῖα τῆς εὐτυχίας μου ράκη.

Περιέμεινα ὡς ἀλλόφρων τὴν πάροδον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Πόσαι ἰδέαι, ποῖοι στοχασμοὶ ἀνεκυκῶντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου εἶναι δύσκολον νὰ εἴπω. Ὁ φόνος ὁ εἰδεχθής, ἡ δειλὴ αὐτοκτονία, ἡ ἀειφυγία, ἡ ἄτιμος προδοσία, πάντα ταῦτα μοὶ ἐτάρασσον τὸν νοῦν. Τί ἐζήτουν; Οὐδ' ἐγὼ ἤξευρον. Τοῦτο μόνον ἐγνώριζον, ὅτι εἶμαι μηδέν, ὅτι εἰς τὴν διήγησιν ταύτην παίζω πρόσωπον ἄφωνον καὶ τοῦτο μὲ καθίστα παράφρονα.

Ὁ ἐγωϊσμός μου ἐξανίστατο ὑπὸ μυρίας ὀργίλας μορφάς, ὁτὲ μὲν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ περιφρονουμένου ὑπηρέτου, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἀπηλπισμένου ἐραστοῦ.

Δὲν πιστεύω ἄνθρωπος νὰ εὑρέθη εἰς ἣν θέσιν ἐγὼ διαρκοῦντος τοῦ τριημέρου τούτου διαστήματος.

Οὐδὲν ἔβλεπον εἰμὴ τὰ νέφη τὰ βαρύνοντα τὸν ὁρίζοντά μας, καὶ ἄτινα φοβερὰν προήγγελον καταιγίδα· οὐδὲν ἐσκεπτόμην ἢ τὰς ἐκτάσεις τοῦ Ἅδου, αἵτινες ἠνοίγοντο ἵνα περιλάβωσι τὴν ψυχήν μου.

Παρετήρησα τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶδον ὅτι αἱ παρειαί μου εἶχον κοιλανθῆ, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν ἐρυθροὶ καὶ ἄγριοι· ἅλη τῆς ψυχῆς μου ἡ φλὸξ εἰς αὐτοὺς κατεσταλλαζεν.

Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἑσπέρα τῆς τρίτης ἡμέρας ἐπορεύθην καὶ ἔλαβον τὴν θέσιν μου παρὰ τὴν μάνδραν, ἥτις ἦτο πλησίον τῆς θύρας, ἀφ' ἧς ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ἀντώνιος.

Πυκνὴ συστὰς θάμνων μὲ ἐπροφύλαττε κατὰ παντὸς βλέμματος, καὶ πρὸ τῆς ὁποίας ἔκειτο θρανίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ καθήμενος ἔστρεφε πρός με τὰ νῶτα καὶ τοῦτο μὲ συνέφερεν, ἤθελον νὰ βλέπω χωρὶς νὰ βλέπωμαι, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

Ἀνέμεινα ἀγωνιωδῶς πολλὰς ὥρας. Ἐπλησίαζε τὸ μεσονύκτιον. Τὰ πάντα εἶχον σιγήσῃ ἐν τῷ οἴκῳ.

Ὁ οὐρανὸς ὑπὸ βαρέων νεφῶν καλυπτόμενος ἦτο σκοτεινὸς ὡς ἡ ψυχή μου, ἀπειλητικὸς ὡς ἡ δυστυχία ἥτις ἐπεκρέματο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας.

Ἤκουσα κρότον βημάτων καὶ διὰ μέσου τοῦ σκότους τὴν ἀνεγνώρισα.

Ἤρχετο κατηφής, ὠχρά, περιβεβλημένη ἐσθῆτα μελανὴν ὡς τῆς νυκτὸς τὸ χρῶμα.

Ἔστη πρὸ τῆς θύρας στενάζουσα. Ἀνέμενε καὶ αὕτη, τίς οἶδεν ὑπὸ τίνων βασανιζομένη διαλογισμῶν.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν κρότοι ἐλαφροὶ εἰς τὴν θύραν. Ἡ Μαρία ἐκόλλησε τὰ χείλη της εἰς τὴν ὀπὴν καὶ ἠρώτησε χαμηλοφώνως·

— Σὺ εἶσαι, Ἀντώνιε!

— Ναί, ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐκεῖνος.

Ἤνοιξεν ἀθορύβως τὴν θύραν καὶ ὁ Ἀντώνιος εἰσελθὼν ἐπανέκλεισεν αὐτὴν ἀνησύχως ψιθυρίσας·

— Λοιπόν;

— Πρέπει, φίλε μου, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, νὰ εἴμεθα γενναῖοι εἰς τὰς δυστυχίας· πρέπει νὰ ὑπομένωμεν αὐτὰς ὡς ἄνθρωποι λογικοί.

— Εἰπέ μοι τὴν καταδίκην μου! Ἐψιθύρισεν ὁ Ἀντώνιος.

— Ὄχι, Ἀντώνιε, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀντλοῦσα δύναμιν ἐκ τῆς ἀπελπισίας... Δὲν εἶναι καταδίκη! οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἀγαπώμεθα ὡς φίλοι, ὡς ἀδελφοί... Ἂν οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι μὲ συνδέσωσι μετ' ἄλλου δὲν θὰ μοὶ ἀπαγορεύσωσι νὰ σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν, χωρὶς νὰ παραβῶ οὐδένα νόμον, χωρὶς οὐδένα νὰ προδώσω.

— Ὡς ἀδελφὸν λοιπὸν μὲ ἠγάπας ἕως τώρα.

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, εἶπεν ἡ Μαρία, συνάπτουσα τὰς χεῖρας, ὅτι ἤθελον σὺ νὰ γείνῃς σύζυγός μου...καὶ ἔκλαυσα καὶ ἐδεήθην...

— Μαρία μου! ἀγαπητή μου Μαρία! δὲν θὰ ζήσω ὕστερον ἀπ' αὐτὴν τὴν φρικτὴν δυστυχίαν.

— Ὄχι, Ἀντώνιε, θὰ ζήσῃς καὶ θὰ γίνῃς εὐτυχής...

— Εὐτυχὴς ἐγώ! ἀφ' οὗ σὺ θ' ἀνήκῃς εἰς ἄλλον.

— Θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἄλλη καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ σύ, ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός. Ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει τὸ πλάσμα του καὶ ἂν σήμερον φαίνεται ὅτι μᾶς καταδιώκει αὔριον μᾶς καθιστᾷ εὐτυχεῖς.

Ἐσίγησεν. Ἡ διακοπτομένη φωνή της προέδιδεν, ὅτι ὀλίγον ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν.

Ὁ Ἀντώνιος ἐγονυπέτησε καὶ πάλιν πρὸ αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς κινήσεώς του ταύτης ἀντικείμενόν τι ἔπεσεν ἐκ τῆς ζώνης του κυλισθὲν πλησίον μου ἀθορύβως.

Ἦτο μάχαιρα.

Οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν μετὰ περιπαθείας ἐπ' αὐτῆς. Ἡ στίλβουσα λεπίς τις ἐγαλβάνιζε τὴν ψυχήν μου καὶ εἵλκυε τὸ βλέμμα μου, ὡς ὄφις τὸ πτηνόν. Μὲ ἔβλεπεν, ἐνόμιζες, εἰς τὸ σκότος ὡς ἄγνωστος ὀφθαλμός. Ἦτο ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ δαίμονος τοῦ ὠθοῦντός με εἰς τὸ ἔγκλημα, ἦτο ἡ ἀναλαμπὴ τῆς φλογὸς τοῦ Ἅδου.

Ἀντέστην ἐπί τινα χρόνον εἰς τὸν πειρασμόν, εἰς τὴν γοητείαν τοῦ φονικοῦ ὀργάνου, ἀλλ' εἶτα, ὡσεὶ ὑπὸ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως ὠθούμενος, ἥπλωσα μὲ πυρετώδη κίνησιν τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔλαβον. Τὴν ἔσφιγξα διὰ νευρικῆς δυνάμεως.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐν ἐμοὶ ἐτελεῖτο ἀνατροπή τις τῶν αἰσθήσεων.

Δὲν ἔβλεπον πλέον παρὰ τὸ ἀπαίσιον φάσγανον, δὲν ὠσφραινόμην εἰμὴ αἷμα, δὲν ἤκουον ἢ βόμβον πληροῦντα τὰ ὦτά μου καὶ οἱ δάκτυλοί μου ἐψηλάφουν μετὰ διαβολικῆς χαρᾶς τὴν λεπίδα.

Παρεφρόνουν· τὸ μέτωπόν μου ἔκαιον ἐκτύπων ὡς γιγάντιαι σφῦραι ἐπὶ τῶν μηνίγγων μου αἱ ἀρτηρίαι. Ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν δύο ἐραστῶν οὐδὲν πλέον ἤκουσα.

Ἐζήτουν ἓν θῦμα, ἐζήτουν ἓν στῆθος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμπήξω τὴν μάχαιράν μου, καὶ τὸ θῦμα τοῦτο, ὡς νὰ τὸ προησθανόμην, τὸ περιέμενον.

Μοὶ τὸ προσέφερεν ὁ Σατανᾶς. Εἰς τὰ ὦτά μου ἐβόμβησε φοβερὰ φωνή·

— Εὖγε! ὡραῖα!

Καὶ οἱ ἐκπεπληγμένοι ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸν Ἄγγελον, ὅστις ὑποπτευθείς, βεβαίως, ἀνεκάλυψε τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως.

Οἱ νέοι ἔμειναν ἐνεοί.

Αἴ! τότε, πάτερ μου, ἂν μὲ ἔβλεπες θὰ ἔφρυττες! Ἔβλεπον πλησίον ἐκεῖνον ὃν ἐμίσουν, ὅστις μὲ περιεφρόνει, ὅστις θὰ ἐνυμφεύετο ἄκουσαν τὴν Μαρίαν.

Μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς, τετυφλωμένος ὑπὸ τοῦ πάθους, ἄγριος ὡς τὸ φάσμα τῆς ἐκδικήσεως, μὲ κόμην ἀνωρθωμένην, μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, ἀγνοῶν τί πράττω...

Ἔπληξα!

Ὁ Ἄγγελος ἔπεσε καὶ μετ' αὐτοῦ ἐνόμισα ὅτι ὁ οὐρανὸς ὠργισμένος διὰ τὸ κακούργημά μου κατέπεσεν ἐπ' ἐμοῦ. Ἔρριψα τὸ φάσγανον καὶ ἔφυγον ἀκροποδητεί, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μὲ ἴδῃ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ ἐκρύβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὡς θηρίον ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ σπαράξῃ τὸ θῦμά του κρύπτεται ἐντὸς τῆς τρώγλης του.

Αἱ κραυγαὶ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὁ θόρυβος μὲ εἰδοποίησαν, ὅτι τὸ ἔγκλημά μου ἀνεκαλύφθη. Ἐξῆλθον καὶ εἶδον ὅ,τι φρικωδέστερον ἠδυνάμην νὰ ἴδω. Τὴν Μαρίαν ἐν καταστάσει παραφροσύνης ὑπὸ τοῦ τρόμου. Τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀγγέλου αἱμόφυρτον καὶ... θὰ τὸ πιστεύσῃς, πάτερ μου...τὸν Ἀντώνιον κρατούμενον ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν.

Καὶ ὅμως δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ.

Τὸ μέρος εἰς ὃ ἤμην κεκρυμμένος ἦτο σκιερὸν καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν Μαρία καὶ ὁ Ἀντώνιος ἔκ τε τῆς ταραχῆς των καὶ διότι εἶχον ἐστραμμένα πρός με τὰ νῶτα οὐδὲν ἄλλο ἀντελήφθησαν παρὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ἀγγέλου, οὗτος δὲ πληγεὶς εἰς τὴν καρδίαν ἔμεινεν ἀμέσως ἄπνους, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μὲ ἴδῃ.

Ὁ Ἀντώνιος ἔξαλλος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα, ἔμεινε πλησίον τῆς Μαρίας, ἥτις, ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς θλίψεως, ἐκραύγαζεν ἐκτὸς ἑαυτῆς·

— Βοήθειαν!

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ ἔφυγε πρὸς τὴν οἰκίαν.

Α. Π. Γ.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.